Ἔτος 18ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1904 — Ἀριθ. 811

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κς ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμύμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὸ ἐπιστρέφονται. —Ἀνυπόγρα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά.-Πᾶσα ἐγγελία ἀφορῶ εἰς τὰς Κυρίας γίνετα δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματοσημον 50 λεπτῶ πρὸς ἐκτύπωσιν νέας τοιν

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὑπατία ἡ Ἀλεξανδρινὴ φιλόσοφος (ὑπὸ δος Καλλιρρόης Ἀδαμιάδου, διδάκτορος τῆς φιλολογίας). — Ἡ βελόνη, ἡ μουσικὴ καὶ τὰ γράμματα Α' (ὑπὸ κ. Ἀθηνᾶς Σερεμέτη). — Πήγασος ὑπὸ ζυγὸν (Chiller : μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἀπὸ τὸ ταξείδι μου. Ἡ Βενετία. Γ'. — Γράμματα διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς μαγειρικῆς. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς : Ὁ νέος Ραββὶ (ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη).

ΥΠΑΤΙΑ

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Παρουσιάζει βεβαίως ἡ ἱστορία μορφὰς σκοτεινάς, ἀπαισίας, τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα εἶνε ἔγκλημα καὶ ἡ πνοὴ εἶνε αἷμα. Πρὸ αὐτῶν ὁ ἱστοριοδίφης ἀποστρέφει τὴν κεφαλὴν μετὰ φρίκης. Ἀλλ' ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἄλλας λευκάς, ἁγνάς, αἰθερίας, αἱ ὁποῖαι ἐπαναπαύουσιν ἀπὸ τὰς φρικαλεότητας τῆς ζωῆς καὶ πρὸς τὰς ὁποίας τις στρέφει τὸ βλέμμα διὰ νὰ ἀντλήσῃ ἐλπίδας, ἐκεῖ, ὅπου τὸ αἷμα ὑπερεκχειλίζει καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις λησμονεῖ ἑαυτήν. Εἰς τὰς τελευταίας βεβαίως ἀνήκει καὶ ἡ Ὑπατία ἡ Ἀλεξανδρινή, ἡ θυγάτηρ Θέωνος τοῦ Γεωμέτρου.

Ἡ Ὑπατία ἐγεννήθη καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ ἀρχαία θρησκεία εἶχεν ἀπολέσῃ πλέον τὸ κῦρός της καὶ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας οἱ ὀπαδοὶ εἶχον ἀραιωθῇ ἐντελῶς. Κραταιὰ ἐδέσποζεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ νέα θρησκεία καὶ τὰς Ἀθήνας ἐδόξαζον μόνον οἱ μελισσουργοί. Πολὺ πρὶν κλείσῃ τὴν σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ἰουστιανὸς εἶχε κλείσῃ αὐτὴν ἡ ἀδιαφορία τῶν κατοίκων. Οἱ ὀλίγοι ὀπαδοὶ τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας εἶχον συγκεντρωθῇ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἰς τὴν σχολὴν τῆς ὁποίας τὴν τελευταίαν λάμψιν ἔδιδεν ἡ Ὑπατία. Ἡ ἀρχαία θρησκεία, ἀφοῦ ἠγωνίσθη μέχρις ἐσχάτων τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπικρατήσεως, ἀφοῦ ἐστίβασε σωροὺς πτωμάτων καὶ ἔχυσε ποταμοὺς αἵματος ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν φαιδρῶν θεῶν της, ἠρέμα καὶ κατὰ μικρὸν κατήρχετο εἰς τὸ σκότος. Ἀλλὰ αἱ ὡραιότεραι δύσεις εἶνε μετὰ τρικυμίαν.

Ὁ ἀγών, ὁ ὁποῖος ἤρχισε μὲ αὐτοκράτορας θηριώδεις καὶ μὲ αἱματοχυσίας, προώριστο νὰ τελειώσῃ μὲ δύο ὀνειροπόλους τὸν Ἰουλιανὸν καὶ τὴν Ὑπατίαν. Ἀμφότεροι ὠνειρεύθησαν τὴν ἀναβίωσιν τῆς ἀρχαίας ἰδέας, ἀμφότεροι τὸ ὄνειρον αὐτὸ κατέστησαν σκοπὸν τῆς ζωῆς των καὶ ἔπεσαν θύματα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος. Μετὰ τοῦ Ἰουλιανοῦ κατέπεσεν ἡ ἀρχαία θρησκεία, μετὰ τῆς Ὑπατίας ἔδυσεν ἡ ἀρχαία σκέψις. Διότι μετ' αὐτὴν ἡ φιλοσοφία περιπλέκεται εἰς τὸν μυστικισμὸν καὶ τὴν θεουργίαν καὶ εἶνε μᾶλλον τέλειον τέκνον ἐποχῆς καταλλήλου διὰ μυστικὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ ὄχι διὰ διαλεκτικὰς συζητήσεις, ἢ συνέχεια τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας. Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι ἡ ἀρχαία φιλοσοφία τὸ κύκνειον ἆσμά της ἐτόνισε διὰ τῶν χειλέων τῆς σεμνῆς Ἀλεξανδρινῆς.

Ἡ ἀκμὴ τῆς Ὑπατίας συμπίπτει κατὰ τοὺς πιθανωτέρους ὑπολογισμοὺς τὸ 400 μ. Χ. ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἀρκαδίου. Παρὰ τοῦ πατρός της Θέωνος ἐδιδάχθη τὰ μαθηματικά, ἀλλά, ἀνωτέρα ἐκείνου κατὰ τὸ πνεῦμα, ἐσπούδασε καὶ φιλοσοφίαν. Ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἡ Ὑπατία κάτοχος ὅλων τῶν τότε ἐπιστημονικῶν γνώσεων, διακρινομένη τόσον διὰ τὴν ἔξοχον ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος ὅσον καὶ διὰ τὴν σπανίαν σωματικὴν καλλονήν, δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ τὸ κέντρον τοῦ κύκλου τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λογίων ἀνδρῶν. Ἡ ἁρμονικὴ ἰδεολογία τοῦ Πλάτωνος ἐφαίνετο μουσικωτέρα, διερχομένη διὰ τῶν χαριέντων χειλέων της. Πάντες ἐεπζή-

τουν τὴν μετ' αὐτῆς ἀναστροφὴν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ διοικοῦντες τὰ τῆς πολιτείας. Διότι ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἀπολεσθῇ, τὸ ὄνομα τῆς φιλοσοφίας ἐτιμᾶτο καὶ ἐθαυμάζετο ἀκόμη, ὡς λέγει ὁ Σουΐδας. Χριστιανοὶ καὶ ἐθνικοὶ συγγραφεῖς ἐξαίρουσι μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὰς χάριτας τοῦ πνεύματός της. «Δὲν ἦτο ἐντροπή, λέγει ὁ Σωκράτης, νὰ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τῶν ἀνδρῶν ἡ Ὑπατία, διότι εἰς ὅλους ἐνέβαλλε τὸν σεβασμὸν ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτῆς σωφροσύνη». Καλὴ καὶ μειλιχία ἡ Ὑπατία ἐγνώριζε νὰ γίνεται αὐστηρὰ μέχρι σκαιότητος, ἐκεῖ ὅπου ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο ἀνωτέρα ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν· ἀλλὰ ὁ θαυμασμὸς τῶν περὶ αὐτὴν λογίων δὲν ἐπλήρου τὰ ὄνειρα τῆς Ὑπατίας· ἐφιλοδόξει μεγαλειτέρας τιμάς.

Ἐγκαταλείψασα, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς Ἱππαρχίας, τοὺς ἱστοὺς καὶ τὴν κερκίδα περιεβλήθη τὸν φιλοσοφικὸν τρίβωνα καὶ ἀνὰ τὰς ἡλιοφωτίστους ὁδοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας ἐδίδασκε τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη. Ἐπειδὴ ὁ Σουΐδας λέγει ἐδίδασκε δημοσίᾳ ἤτοι δαπάναις τῆς πόλεως, ὀφείλομεν νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι ἐπισήμως ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῆς νεοπλατωνικῆς σχολῆς ἐν τῷ Μουσείῳ· ἤτοι διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν νεωτέραν ἔκφρασιν διωρίσθη καθηγήτρια τῆς Φιλοσοφίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Περὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῆς γνωρίζομεν, ὅτι ἔγραψεν ὑπόμνημα εἰς τὸν Διόφαντον, ἀστρονομικὸν κανόνα καὶ ὑπόμνημα εἰς τὰ κυνικὰ Ἀπολλωνίου. Ὡς πρὸς τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας ἦτο νεοπλατωνική. Αἱ νεοπλατωνικαὶ θεωρίαι ἔχουν μεγίστην ὁμοιότητα μετὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, διότι ὁ πρῶτος ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς Ἀμμώνιος Σακκᾶς ἦτο πρῶτον χριστιανὸς καὶ ἔπειτα μετέστη εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν.

Περὶ τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς ἀφωσιώσεως, τὴν ὁποίαν ἐνέπνεεν εἰς τοὺς μαθητάς της ἡ Ὑπατία μαρτυροῦσιν αἱ πρὸς αὐτὴν ἐπιστολαὶ τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Πτολεμαΐδος Συνεσίου, ὁ ὁποῖος δὲν διέκοψε τὰς σχέσεις του πρὸς τὴν διδάσκαλον, καὶ ἀφοῦ προσῆλθεν εἰς τὸν χριστιανισμόν. Ἐν τῇ δεκάτῃ ἐπιστολῇ παραπονεῖται διὰ τὴν ἔλλειψιν εἰδήσεων ἐξ Ἀλεξανδρείας. «Δυστυχῶ, γράφει, ὅσον εἶνε δυνατὸν νὰ δυστυχήσῃ ἄνθρωπος· ἀλλὰ θὰ ἤμην κατὰ τὸ ἥμισυ δυστυχής, ἐὰν ἠδυνάμην νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς σου καὶ νὰ μανθάνω πῶς ἔχεις. Τώρα δὲ καὶ τοῦτο εἶνε ἐν τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα μὲ κατέλαβον. Ἐστερήθην τῶν τέκνων, τῶν φίλων, τῆς παρὰ πάντων εὐνοίας, καὶ πρὸ πάντων τῆς θειοτάτης ψυχῆς σου, περὶ τῆς ὁποίας ἐν τούτοις ἤλπισα ἐγώ, ὅτι θὰ φανῇ εἰς ἐμὲ ἀνωτέρα καὶ τῆς δυσμενείας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς καταφορᾶς τῆς τύχης». Συγκινητικὴ εἶνε ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει ἡ δεκάτη πέμπτη ἐπιστολή: «Κλινήρης ὑπηγόρευσα τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν, εἴθε νὰ λάβῃς ὑγιής, μῆτερ καὶ ἀδελφὴ καὶ διδάσκαλος, καὶ ὅ,τι δήποτε ἄλλο ὑπάρχει πολύτιμον πρᾶγμα ἢ ὄνομα. Ἐμοῦ δὲ αἱ σωματικαὶ συμφοραὶ προέρχονται ἐκ ψυχικῆς αἰτίας. Ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ζῇ ὁ Συνέσιος ἕως ὅτου δὲν εἶχε δοκιμάσῃ τὰς συμφορὰς τοῦ βίου. Τώρα δὲ ὡς χείμαρρος συγκρατηθεὶς κατέρρευσε καὶ μετεβλήθη τοῦ βίου ἡ γλυκύτης. Εἴθε νὰ ἔπαυον ἢ νὰ ζῶ, ἢ νὰ ἐνθυμῶμαι τοὺς τάφους τῶν τέκνων μου. Σὺ δὲ χαιρέτησον τοὺς εὐτυχεῖς συντρόφους καὶ ἐὰν προσετέθη καί τις ἄλλος, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω μὲν ἐγώ, τοῦ ὀφείλω ὅμως εὐγνωμοσύνην, διότι σοὶ εἶνε προσφιλής».

Ὅτε ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας πλήρης ἀπογοητεύσεως διὰ τὴν ἐρημίαν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς γράφει πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ὁ Συνέσιος: «Ἀπέπτη ἐξ Ἀθηνῶν ἡ φιλοσοφία, ἂν καὶ τὸ Λύκειον καὶ ἡ Ἀκαδημία ἵστανται ἀκόμη. Ἡ φιλοσοφία ἀκμάζει εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου διδάσκει ἡ Ὑπατία». Ἀλλὰ ἡ μεγάλη δόξα τῆς Ὑπατίας ἔγεινε καὶ ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου της. Ἡμέραν τινά, κατὰ τὸν Σουΐδαν, διερχόμενος ἐκ τοῦ οἴκου τῆς νεαρᾶς φιλοσόφου ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ἀλεξανδρείας Κύριλλος εἶδε μέγαν συνωστισμὸν ἀνθρώπων, τῶν μὲν ἐξερχομένων, τῶν δὲ εἰσερχομένων. Ὅτε ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς συρροῆς, τῷ εἶπον ὅτι ἔρχονται νὰ χειροκροτήσωσι τὴν Ὑπατίαν. Πλήρης φθόνου τότε διὰ τὴν δόξαν τῆς ἐθνικῆς συνεβούλευσεν εἰς τοὺς μοναχοὺς τὸν θάνατόν της. Δὲν φαίνεται ὅμως πιθανόν, ὅτι ὁ πολυπράγμων Κύριλλος μετὰ τριετῆ διαμονὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τότε πρῶτον ἐμάνθανε τὸν οἶκον τῆς Ὑπατίας. Κατὰ τὸν χριστιανὸν ἱστορικὸν Σωκράτη, ὁ ὁποῖος φαίνεται καὶ καλλίτερον γνωρίζων τὰ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, ἄλλως ἔχουσι τὰ πράγματα. Ὁ Κύριλλος περιῆλθεν εἰς διένεξιν πρὸς τὸν ἔπαρχον Ἀλεξανδρείας Ὀρέστην, διότι εἰς ὅλας τὰς ἀποπείρας ἐκείνου νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὰ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως ἀντέταξεν ὁ Ὀρέστης ἀγέρωχον ἄρνησιν. Ἀλλὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Κυρίλλου ἀνέλαβον οἱ μοναχοὶ τῶν περὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν μοναστηρίων. Πεντακόσιοι ἐξ αὐτῶν ὥρμησαν ἡμέραν τινὰ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ μόλις ἐνεφανίσθη ὁ Ὀρέστης ἤρχισαν νὰ ὑβρίζωσιν αὐτόν, ἀποκαλοῦντες ἐθνικὸν καὶ δολοφόνον· εἰς μάτην διεμαρτύρετο ὁ Ὀρέστης, ὅτι ἐβαπτίσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· τὸ μῖσος τῶν μοναχῶν ηὔξανεν ἔτι μᾶλλον, εἷς μάλιστα ἐξ αὐτῶν τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ λίθου. Ὁ μοναχὸς συνελήφθη, ἐτιμωρήθη διὰ βασάνων καὶ συνεπείᾳ τούτων ἀπέθανε. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι μετὰ ταῦτα τὸ μῖσος μεταξὺ τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ πνευματικοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας ἄρχοντος ἐκορυφώθη.

Κατὰ κακὴν τύχην ὁ Ὀρέστης συνεδέετο διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τῆς Ὑπατίας. Τὸ πλῆθος τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνόμισεν ἕνεκα τούτου ὅτι αὐτὴ ἡ ἐθνικὴ ἦτο τὸ κυριώτερον κώλυμα τῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τοῦ Κυρίλλου καὶ τοῦ Ὀρέστη· ἐπωφεληθέντες δὲ τῆς ἀγανακτήσεως ταύτης φανατικοί τινες μοναχοί, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἵστατο ὁ *ἀναγνώστης* Πέτρος, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν φονεύσῃ. Παρεμόνευσαν τήν, ἄγνωστον πόθεν ἐπιστρέφουσαν φιλόσοφον, ὥρμησαν, τὴν κατεβίβασαν τῆς ἁμάξης μόλις τὴν εἶδον διερχομένην καὶ τὴν ἔσυραν εἴς τινα ἐκκλησίαν ἐκεῖ που πλησίον εὑρισκομένην. Ἐκεῖ ἀφοῦ τὴν ἐξέδυσαν τῶν ἐνδυμάτων της, τὴν ἐφόνευσαν διὰ βδελυροῦ θανάτου, κτυπῶντες δι' ὀστράκων τὸ σῶμά της· ἔπειτα τὰ μέλη της διεσκόρπισαν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας. Τίς θὰ εἴπῃ ὅτι ἡ δόξα δὲν πληρώνεται ἀκριβά;

Ὁ Ὀρέστης ἀνεφέρθη εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλ' εἴτε διότι ὁ αὐτοκράτωρ ἐφοβεῖτο τὴν δύναμιν τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐκκλησίας, εἴτε διὰ τὴν δωροδοκίαν αὐλάρχου τινὸς Αἰδεσίου, ὡς λέγει ὁ Σουΐδας, δὲν ἐτιμώρησε τοὺς φονεῖς. Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀμέλειαν ταύτην, κατὰ τὸν αὐτὸν ἱστορικόν, δύο γενεὰς μετὰ ταῦτα ἐτιμωρήθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐγγόνου του, τοῦ Ἰουλιανοῦ.

Πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἱστορικῶν ἠθέλησαν νὰ ἀποδείξωσιν, ὅτι ὁ Κύριλλος δὲν εἶνε ὁ ἠθικὸς ἔνοχος τοῦ θανάτου τῆς Ὑπατίας, ἀλλὰ μᾶλλον αἰτία τούτου ὑπῆρξεν ὁ φόβος, τὸν ὁποῖον ἐνέπνεεν εἰς τὰ πλήθη ἡ ἀστρονομικὴ αὐτῆς πολυμάθεια. (P. Desmolets, Memoires de Litterature et d' Histoire). Ἀλλὰ οἱ δύο νόμοι, διὰ τῶν ὁποίων ὁ αὐτοκράτωρ δύο ἔτη μετὰ ταῦτα περιώρισε τὴν ἐκκλησιαστικὴν δύναμιν τοῦ ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, δεικνύουσι σαφῶς τὴν ἠθικὴν αὐτοῦ ἐνοχήν.

Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ τέλος τῆς γυναικός, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἐφώτισαν τὴν Ἀλεξάνδρειαν αἱ τελευταῖαι ἀνταύγειαι τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. Ἤδη τὸ ἐξ ἀνατολῆς φῶς κατεπλημμύρει τὸ πᾶν. Ὁ χρόνος εἶχε πληρωθῇ, εἶχε σιγήσῃ πλέον ἡ Κασταλία καὶ ἡ δάφνη τῶν Δελφῶν δὲν εἶχε μαντικὴν δύναμιν. Ὁ Σταυρὸς κατέρριπτε πᾶν ὅ,τι εἶχε μαντικὴν δύναμιν. Αἱ δύο εὐγενεῖς κεφαλαί, ἵνα ὁποῖαι ὠνειρεύθησαν τὴν ἀναβίωσιν τῆς ἀρχαίας ἰδέας κατέπεσαν... ἀναγνωρίζουσαι ἴσως τὸ κῦρός του.

Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου
Διδάκτωρ τῆς φιλολογίας

Η ΒΕΛΟΝΗ, ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ Η ΜΟΥΣΙΚΗ

Α'.

Ἡ ἀτμόσφαιρα πνιγηρὰ μέχρις ἀσφυξίας, ὁ οὐρανὸς κατάμαυρος ἀπὸ σύννεφα ἕτοιμα νὰ ἐκραγῶσιν, ἡ βροχὴ ἀναμένεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σχεδὸν ἐρημία· περὶ ἐμὲ μελαγχολικὴ σιγή· αἰσθάνομαι ἐπὶ τοῦ στήθους πίεσιν, βάρος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ σκοτεινὰς τὰς σκέψεις μου. «Ἂς ἐξέλθω, λέγω κατ' ἐμαυτήν, διὰ νὰ σωθῶ». *Καὶ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον.* Μετ' ὀλίγον εἰσειρχόμην εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς φίλης μου κυρίας Κ., τὴν ὁποίαν εὕρισκον περιστοιχιζομένην ὑπὸ τῶν τέκνων της καὶ καταγινομένην εἰς μικρὰν ὑδατογραφίαν. Πάντες οἱ ἄλλοι εἰργάζοντο ἐπίσης, μὴ ἐξαιρουμένου οὐδὲ τοῦ ἑξαετοῦς ἐγγόνου, ὅστις μετὰ πολλῆς σπουδαιότητος ἐχάραττεν ἐπὶ μικροῦ τετραδίου τὸ σχέδιον τῆς οἰκίας, ἣν θὰ ἔκτιζεν ἅμα ἐμεγάλωνεν.

Ἡ ἁρμονικὴ αὕτη θέα ἐπιδρᾷ πάραυτα ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου· ἀφίνω ἐλευθέρους τοὺς πνεύμονας νὰ ἀναπνεύσωσι, μὲ ὅλην τὴν δύναμίν των, τὴν ὑγιᾶ αὐτὴν ἀτμόσφαιραν. «Τὸ εἴξευρα, λέγω, δι' αὐτὸ καὶ ἦλθα.—Τί εἰξεύρετε; μ' ἐρωτοῦν ὅλοι ἐν μιᾷ φωνῇ. Ἀλλὰ πρὶν προφθάσω ν' ἀπαντήσω, ὅτι ἡ ψυχή μου ἐζήτει τὴν ὡραίαν ταύτην οἰκογενειακὴν εἰκόνα, ὅπως συνέλθῃ ἐκ τῆς μελαγχολίας, ὑφ' ἧς αἰφνιδίως εἶχε καταληφθῇ, ἀκούομεν τὸν κώδωνα κρουόμενον ἰσχυρῶς καὶ μετὰ ἓν λεπτὸν τῆς ὥρας, βλέπομεν εἰσερχομένας μὲ πολὺν θορῦν μετάξης τὰς κ. κ. Α καὶ Ω. Ἀμφότεραι εἶναι ὡραῖαι, νέαι, πλούσιαι. Μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν συνήθων τυπικῶν χαιρετισμῶν, ἀνταλάσσονται πλεῖσται φιλοφρονήσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον εἰλικρινεῖς. Αἴφνης τὰ βλέμματα τῆς κ. Α. πίπτουσιν ἐπὶ σωρείας ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. «Ἄ! ἀλήθεια, λέγει, ἐδιαβάσατε ἕνα ἄρθρον τῆς *Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν*, ὑπὸ τὴν περίεργον ἐπιγραφήν «*Ἡ ποίησις τῆς βελόνης*»; Μὲ τὰς διαφόρους ἀσχολίας τῆς ἐποχῆς, μὲ τὰ τρεξίματά μου εἰς τὰ ἐμπορικὰ καὶ εἰς τὴν ῥάπτριαν, δὲν ἐπρόφθασα νὰ ἴδω τί λέγει. Πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ μάθω ποῦ ἔγκειται αὐτὴ ἡ ποίησις. Ἴσως προσθέτει γελῶσα ἡ κ. Ω., ἴσως εἰς τὴν ὀξύτητα τῆς ἀκίδος της καὶ εἰς τὰ τρυπηματά της, τὰ ὁποῖα ἀσχημίζουν τόσον τὰ δάκτυλα. «Καὶ ἐνῶ ἐξακολουθοῦσιν αἱ εὐφυολογίαι ἐπὶ τῆς ποιήσεως τῆς βελόνης, τὸ ἄρθρον ἀναγινώσκεται μεγαλοφώνως καὶ ἡ ταλαίπωρος βελόνη ὑφίσταται ἀπείρους καὶ μυρίους χλευασμοὺς ἐκ μέρους τῶν δύω ὡραίων κυριῶν μας. Οἱ δὲ χλευασμοὶ οὗτοι λέγονται εἰς τὸν οἶκον τῆς ἐργατικωτέρας γυναικός, ἥν ἐγνώρισα εἰς τὴν ζωήν μου, προφέρονται εἰς αἴθουσαν, τῆς ὁποίας τὰ τείχη καλύπτονται, καθ' ὅλον τὸ ὕψος καὶ τὸ μῆκός των, ὑπὸ ἔργων ἐξερχομένων ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ χρωστῆρος τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ τῶν δραστηρίων βελονῶν τῶν δύο θυγατέρων της.

Ὅτε ἐπανῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, μετὰ μίαν ὥραν, μοὶ ἐπῆλθεν ἡ τολμηρὰ ἰδέα νὰ προσπαθήσω νὰ συνεχίσω διὰ τοῦ ταπεινοῦ μου καλάμου τὸ ὄντως ποιητικὸν ἐκεῖνο ἄρθρον, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οὕτως, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀποδεικνυομένης τῆς μεγάλης ἀξίας τῆς βελόνης, θὰ κατορθώσωμεν νὰ γίνῃ προσφιλὴς εἰς τὰς Ἑλληνίδας μας καὶ ν' ἀνακτήσῃ τὴν προτέραν της θέσιν, ἣν ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν αἱ μητέρες τῶν μητέρων μας.

* * *

Ἐπιστρέψωμεν, φίλη κ. Α. ὀλίγα ἔτη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ μετὰ μικρὰν ἔρευναν ἐν τῇ μνήμῃ, θὰ εὕρωμεν, ἡμερομηνίαν πλήρη συγκινητικῶν ἀναμνήσεων, τὴν ἡμερομηνίαν καθ' ἣν, ἀκολουθοῦσα τὴν μητέρα σας, εἰσήρχεσθε τὸ πρῶτον εἰς αἴθουσαν ἐπισήμου χοροῦ· καθ' ἣν δειλὴ καὶ ὡραία ἐν σεμνῇ, ἀλλὰ κομψοτάτῃ λευκῇ περιβολῇ, εἰς πᾶν βῆμά σας ἠκούετε ψιθυρισμοὺς θαυμασμοῦ, τὴν ἡμερομηνίαν ἐκείνην, τέλος, καθ' ἣν σας ἔδωκαν βασίλειον, σᾶς ἔδωκαν θρόνον καὶ τίτλον, ἀποκαλοῦντες σας *Βασίλισσαν τῶν χορῶν*. Ἀναμφισβητήτως καὶ ὁ τίτλος καὶ ὁ θρόνος καὶ τὸ βασίλειον ὀφείλονται εἰς τοὺς θαυμασίους ὀφθαλμούς σας καὶ εἰς την ἐν γένει χάριν τοῦ ἀτόμου σας, ἀλλά, πιστεύσατε, ὅτι καὶ ἡ καλὴ βελόνη συνετέλεσεν οὐκ ὀλίγον εἰς τοὺς ἀνὰ τὰς αἰθούσας θριάμβους σας τούτους.

Ὡραῖον πλαίσιον, περιβάλλον ὡραίαν εἰκόνα, συμπληροῖ τὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν τελειότητα τοῦ ἔργου, ἐνῷ τοὐναντίον, ὡραῖον ἔργον, περιβαλλόμενον ὑπὸ ἀσχήμου πλαισίου, ἀφανίζεται ἢ τοὐλάχιστον μειοῦται κατὰ τὴν ἀξίαν τῆς τέχνης του. Συμφωνεῖτε;

Σεῖς δέ, φίλη κυρία Ω., πρὸ ἑνὸς ἔτους μόλις ἐδοκιμάσατε συγκινήσεις μοναδικάς· ἐδοκιμάσατε συγκινήσεις ἀλησμονήτους, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν σᾶς παρουσίασαν ἐν μικροσκοπικώτατον ὑποκάμισον, προωρισμένον νὰ δεχθῇ ροδό-

χρουν τρυφερὸν σωματάκι, εὐθὺς ὡς θὰ ἔβλεπε τὸ φῶς. Ὦ! ἐλέγετε μὲ ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ πρόσωπον λάμπον ἐκ χαρᾶς, τί ποίημα θὰ εἶνε τὸ μικράκι μου μέσα εἰς αὐτὸ τὸ ἀριστούργημα! «Καὶ τὸ κατεφιλεῖτε, καὶ τὸ ἐθέτετε ἐπὶ τῆς καρδίας σας, καὶ τὸ ἐθερμαίνετε ἤδη μὲ τὴν πνοήν σας, καὶ ἡ τόσον μεγάλη εὐτυχία ἐνέπνεε φόβους εἰς τὴν καρδίαν σας τῆς νεαρᾶς καὶ ἀπείρου μητρός. Βεβαίως αἱ μεταξωταὶ τκινίαι, τὰ πολύτιμα τρίχαπτα καὶ τὸ λεπτότατον ὕφασμα καθίστων ἀριστούργημα τὸ προσφιλὲς τοῦτο ἀντικείμενον, ἀλλὰ καὶ ἡ καλὴ *βελόνη* ἔκαμε καὶ αὐτὴ τὸ μέρος της· δὲν τὸ παραδέχεσθε;

Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ, ἀλλ' ἐν τῇ ξένῃ βεβαίως, εἶδον μίαν εἰκόνα, τῆς ὁποίας ἀντίγραφον κατώρθωσα νὰ ἐπιτύχω εἰς φωτογραφίαν. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ γιαγιὰν ἐπιδιορθώνουσαν τὴν ξυλωμένην μπλούζαν τοῦ ἑπταετοῦς ζωηροῦ ἐγγόνου της. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τῆς γηραιᾶς γυναικὸς κρατεῖ τὸ ἔνδυμα, ἡ δὲ δεξιὰ ἑτοιμάζεται νὰ ἐμπήξῃ τὴν βελόνην εἰς τὸ ὕφασμα, ἐνῷ τὰ βλέμματά της παρατηροῦν μετ' ἀπεριγράπτου στοργῆς τὸ ἀνυπομονοῦν μικρὸν παιδίον, ὅπερ φαίνεται ὡς νὰ λέγῃ. «Ἔλα, γιαγιά, ἔλα γρήγορα, σὲ παρακαλῶ». Καὶ ἡ φαιδρότης τοῦ προσώπου του μεταδίδεται εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γιαγιᾶς καὶ ἡ λάμψις καὶ ζωηρότης τῶν ὀφθαλμῶν του ἀντανακλᾶται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ τὴν βλέπετε μικρὰν κόρην, παρ' ὅλα τὰ παρὰ τὴν κεφαλήν της λευκὰ μαλλιά, καὶ τὴν βλέπετε νέαν παρ' ὅλας τὰς ρυτίδας τοῦ μετώπου της. Καὶ τὰ χείλη της λέγουν: «Αὐτὸ τὸ καμάρι μοῦ εἶνε παιδὶ τοῦ παιδιοῦ μου καὶ εἶνε δύο φορὲς παιδί μου, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἡ μάννα τῆς μάννας του».

Δὲν ἦτο πρώτης τάξεως καλλιτέχνης, ὁ ζωγραφίσας τὴν εἰκόνα ταύτην, βεβαίως ὅμως ἦτο βαθὺς ψυχολόγος. Ὁλόκληρον ποίημα ἦτο ἡ ἀντίθεσις ἐκείνη τῆς μάμμης καὶ τοῦ ἐγγόνου· ποίημα ἦτο καὶ ἡ καλὴ βελόνη, ἡ προσπαθοῦσα νὰ μᾶς πείσῃ, ὅτι οἱ κρατοῦντες αὐτὴν δάκτυλοι δὲν ἔτρεμον ἐκ γήρατος, ἀλλ' ἐκ συγκινήσεως.

*
* *

Ὁποίους θριάμβους καὶ ὁποίας συγκινήσεις προκαλεῖ αὐτὴ ἡ καλὴ βελόνη, ἀλλὰ καὶ πόσον ἀγνώμονες εἶσθε πρὸς αὐτήν, Κυρίαι μου. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον ἡ πληθώρα τῶν μαθημάτων δὲν σᾶς ἐπιτρέπει νὰ συνδεθῆτε στενώτερον μετ' αὐτῆς, ἀλλὰ κατόπιν, ἀφοῦ ἐπραγματοποιήθησαν οἱ πόθοι σας, ἀφοῦ μετὰ δέκα ἐτῶν κόπους καὶ μόχθους ἀπεκτήσατε, τέλος, τὸ δίπλωμά σας, πῶς δὲν ἀφιεροῦσθε ἐπί τινα χρόνον εἰς τὴν βελόνην, τὴν τόσον εὐεργετικὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐν γένει, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν γυναῖκα; Ἂν ἡ μητέρα σας κωλύεται ὑπό τινος λόγου καὶ δὲν δύναται νὰ σᾶς διδάξῃ ὀλίγην ῥαπτικήν, πῶς δὲν ἀκολουθεῖτε τὰ cours μιᾶς Σχολῆς, πῶς δὲν ἐγγράφεσθε εἰς τὴν Ἐπαγγελματικήν; Ἀλλὰ θὰ μοὶ εἴπητε ὅτι δὲν σᾶς περισσεύει ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος, διότι ἔχομεν τώρα, λέγετε, τὰς ξένας γλώσσας, τὰ διάφορα ἄλλα cours καὶ διαλέξεις ἢ πρὸ παντὸς ἔχομεν τὸ Ὠδεῖον, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀπορροφᾷ καθ' ὁλοκληρίαν. Ἄ! ναί, τὰ Ὠδεῖα, διότι πρέπει νὰ γίνητε κάτοχοι καὶ τοῦ διπλώματος τῆς μουσικῆς. Εἶνε ἀπαραίτητον καὶ αὐτό. Πρέπει διὰ τοῦ τύπου νὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ ἡ κοινωνία καὶ ὡς καλλιτέχνιδα. Ἄνευ τοῦ τίτλου τούτου ἡ ἀνατροφή σας θὰ ἦνε ἀτελής. Ἀδιάφορον ἂν ἡ μετέρα σας ἀναμένῃ ἀνυπομόνως τὴν περαίωσιν τῆς σπουδῆς σας, ἵνα ἔχῃ βοηθὸν εἰς τὰς οἰκιακάς της φροντίδας, ὅπως γίνεται ὁ υἱὸς βοηθὸς τοῦ πατρός, ἅμα ἐξέλθῃ τοῦ Γυμνασίου ἢ τοῦ Πανεπιστημίου!

«*Ὀλίγην* ὑπομονὴν ἀκόμη μητέρας», θὰ εἰπῆτε εἰς αὐτήν. Καὶ μετὰ μόχθους καὶ κόπους ἄλλων δέκα ἐτῶν πραγματοποιεῖται τὸ ὄνειρον τῆς μητρός σας, διότι τότε πραγματοποιεῖται καὶ τὸ ἰδικόν σας ὄνειρον, ἀφοῦ ἀπεκτήσατε τέλος καὶ τῆς Μουσικῆς τὸ δίπλωμα. Καθ' ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ ἐπιεικὴς καὶ ἀφοσιωμένη μήτηρ εἶχεν ὅλην τὴν εὐθύνην τοῦ οἴκου της, ἐνῷ σεῖς ἐξηκολουθεῖτε νὰ εἶσθε ξένη πρὸς τὴν βελόνην, ξένη καὶ πρὸς τὴν *κουτάλλαν* τῆς μαγειρίσσης, ἀλλὰ κατορθώνετε ἐν τούτοις, νὰ γνωρισθῆτε *ὁπωσδήποτε* μὲ τοὺς Βετχόβεν, Λισζτ, Chopin καὶ πλείστους ἄλλους μεγαλοφυεῖς μουσικοὺς ἄνδρας, νὰ συμμετέχητε aux musiques de chambre. τῆς musique d' ensemble καὶ διαφόρων ἄλλων συναυλιῶν, δόξαι αἱ ὁποῖαι ἀντανακλῶσιν, ἀμφιβολία δὲν ἐπιτρέπεται, ἐπὶ τῶν οἰκογενειῶν σας· ἀλλὰ μὴ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλαι δόξαι ἁρμόζουσαι μᾶλλον εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ἀνυψώνουσαι αὐτὴν ἔτι πλειότερον;

Ἀθηνᾶ Σερεμέτη

ΠΗΓΑΣΟΣ ΥΠΟ ΖΥΓΟΝ

Εἰς μίαν ἀγοράν, κάποιος πεινασμένος ποιητὴς ἔφερε νὰ πωλήσῃ τὸν Πήγασον, μαζὴ μὲ τοὺς ἄλλους πρὸς πώλησιν ἵππους.

Ὁ πτερωτὸς ἵππος ἐχρεμέτιζε καὶ ἐκινεῖτο μὲ μεγαλοπρέπειαν. Ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν καὶ ἔλεγον:

«Τί εὐγενὲς ζῶον! Τί κρίμα ὅπου ἕνα ἄχρηστον ζεῦγος πτερῶν καταστρέφει τὸ ὡραῖον σῶμά του!.. Θὰ ἦτο τὸ στόλισμα καὶ τῆς ὡραιοτέρας ἁμάξης. Τὸ γένος εἶνε σπάνιον, ἀλλ' ἄχρηστον, διότι κανεὶς δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὸν ἀέρα». Καὶ ὅλοι ἐφοβοῦντο νὰ δώσουν τὰ χρήματά τους εἰς μίαν τοιαύτην ἀγοράν· ἕνας ἀγρότης τὸν ἐζήλευσε. «Εἶνε ἀλήθεια, εἶπε, ὅτι τὰ πτερὰ αὐτὰ δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε· ἀλλ', ἂν τὰ δέσῃ κανεὶς, ἢ ἂν τὰ κόψῃ, θὰ γίνῃ ἕνα ἄλογο καλὸ διὰ τὴν ἐργασίαν μου. Θ' ἀποφασίσω εἴκοσι λίρες». Ὁ πωλητὴς ἐνθουσιασμένος δέχεται. Ὁ κὺρ Γιάννης πληρώνει καὶ φεύγει μαζὴ μὲ τὸν ἵππον του.

Τὸ εὐγενὲς ζῶον ἐζεύχθη· ἀλλὰ μόλις ᾐσθάνθη ἄγνωστον δι' αὐτὸ φορτίον, φεύγει προσβληθὲν καὶ μὲ μίαν ἀπότομον κίνησιν ρίπτει εἰς ἕνα χανδάκι τὸ κάρο. «Ὦ! Ὦ! εἶπεν ὁ κὺρ Γιάννης· αὐτὸ τὸ ἄλογο εἶνε πολὺ ζωηρὸ γιὰ νὰ τραβᾷ ἕνα κάρο μονάχα· αὔριον ἔχω νὰ φέρω στὴ πόλη ταξειδιώτας, θὰ τὸ ζέψω μονάχο εἰς τὸ ἁμάξι· εἶνε ἀρκετὰ δυνατὸ διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν κάμνουν δύο ἄλλα ἄλογα· ἡ ὁρμή του θὰ περάσῃ μὲ τὴν ἡλικία».

Κατ' ἀρχὰς ὅλα ἐπῆγαν καλά· ὁ ἐλαφρὸς ἵππος μετέδιδε τὴν ἐλαφρότητά του εἰς τὸ ἀνάξιον λόγου ἁμάξιον, τοῦ ὁποίου ἀπετέλει μέρος, καὶ ἐπετοῦσε καὶ ἐκεῖνο ὡς βέλος. Ἀλλὰ τί συνέβη; Μὲ τὰ μάτια γυρισμένα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πολὺ ὀλίγον συνειθισμένος νὰ περιπατῇ μὲ βῆμα τακτικόν, ἄφησε μετ' ὀλίγον τὸν εὐθὺν δρόμον, καὶ μὴ ὑπακούων πλέον παρὰ εἰς τὴν φύσιν του, ἔτρεχε ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγρῶν, τῶν ἐλῶν καὶ τῶν θάμνων· ἡ αὐτὴ μανία καταλαμβάνει καὶ τοὺς ἄλλους ἵππους· καμμία φωνή, κανεὶς χαλκός, δὲν δύναται νὰ τοὺς σταματήσῃ, ἕως ὅτου ἡ ἄμαξα, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς κλονισμοὺς ἔφθασε τέλος, πρὸς μέγαν τρόμον τῶν ταξειδιώτων, εἰς κακὴν κατάστασιν, εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ἀποκρήμνου ὄρους.

«Δὲν πέτυχα στὸ σχέδιό μου, εἶπεν ὁ κὺρ Γιάννης. ὀλίγον σκεπτικός, αὐτὸ τὸ μέσον δὲν θὰ φέρῃ ποτὲ καλὸν ἀποτέλεσμα, πρέπει νὰ δαμάσω τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἄλογο μὲ τὴν ἐργασία καὶ τὴν πεῖνα». Νέα δοκιμή. Ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, ὁ ὡραῖος Πήγασος δὲν εἶνε πλέον παρὰ σκιά. «Τὸ τώρα πλέον, ἐσκέφθη ὁ χωρικός, ἂς τραβήξῃ τώρα τὸ ἄροτρον μαζὴ μ' ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον δυνατὰ βόδια μου».

Μόλις τὸ εἶπε καὶ τὸ ἔκαμε· καὶ τὸ ἄροτρον παρουσίαζε τὸ πλέον περίεργον ζεῦγος, ἕνα βόδι καὶ ἕναν πτερωτὸν ἵππον. Ὁ τελευταῖος οὗτος προσδληθεὶς κάμνει ματαίας προσπαθείας, διὰ νὰ λάβῃ καὶ πάλιν τὴν θαυμασίαν πτῆσίν του, ἀλλ' ὁ σύντροφός του δὲν πηγαίνει ταχύτερα, καὶ τὸ ἄθλιον ζῶον εἶνε ὑποχρεωμένον νὰ συμβιβάζεται μὲ τὸ βῆμά του, ἕως ὅτου ἐξηντλημένον ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀντίστασιν, χωρὶς δύναμιν πλέον, πίπτει κατὰ γῆς. «Κακὸ ζῶον, φωνάζει ὁ κὺρ Γιάννης κτυπῶντας αὐτό, δὲν ἀξίζεις οὔτε γιὰ τὰ ὀργώνῃς τὸν ἀγρό μου! Κατηραμένος νὰ εἶνε ὁ κατεργάρης ποῦ σὲ πούλησε σὲ μένα».

Ἐνῷ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἠκολούθουν ἀλύπητα κτυπήματα, ἕνας νέος ζωηρὸς καὶ εὔθυμος ἐπέρασε ἀπὸ τὸν δρόμον· εἰς τὸ χέρι του ἐκρατοῦσε μίαν λύραν καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά του ἦσαν στολισμένα μὲ μίαν χρυσῆν ταινίαν. «Τί θέλεις νὰ κάμῃς φίλε μου, εἶπε, μὲ τόσον παράδοξον ζεῦγος; Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ἕνωσις ἑνὸς πτηνοῦ μὲ ἕνα βόδι; Μοῦ ἐμπιστεύεσαι μίαν στιγμὴν τὸν ἵππον σου διὰ δοκιμήν; Θὰ ἴδῃς ἕνα ὡραῖον θαῦμα.

Ὁ ἵππος ἔμεινε ἐλεύθερος καὶ ὁ νέος μειδιῶν ἐπήδησεν εἰς τὴν ράχην του. Μόλις ὁ Πήγασος ἐννόησε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου, ἀμέσως ἔφυγε πετῶν μὲ θείας λάμψεις εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν ἦτο πλέον ἵππος, ἦτο θεός, ὁ ὁποῖος ὑψοῦτο πρὸς τὸν οὐρανὸν μὲ μεγαλοπρέπειαν, καὶ ἀνοίγων τὰ πτερά του, ἐχάθη εἰς τὰ κυανᾶ ὕψη, ὅπου οἱ ἀνθρώπινοι ὀφθαλμοὶ δὲν δύνανται νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Κατὰ μετάφρασιν δος **Εὶρ. Νικολαΐδου.** Schiller

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ἡ Βενετία

Γ'.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν τὴν Βενετίαν, διότι, ὡς λέγουν, μετὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐκεῖ διαμονῆς των πλήττουν καὶ ἀνιοῦν. Ἡ πόλις εἶναι ἥσυχος, βεβαίως, καὶ κανεὶς κρότος ἁμαξῶν καὶ κανεὶς βάρβαρος τριγμὸς συρομένων τροχιοδρόμων δὲν ἔρχεται νὰ διακόψῃ τὴν ἐρημίαν τῶν πλωτῶν δρόμων της. Αἱ γόνδολαι, ὡς μεγάλα θαλάσσια κήτη, σύρονται καὶ περιστρέφονται ἀθορύβως μέσα εἰς τὸ νερόν, μὲ τόσην καὶ αὐταὶ ῥυθμικὴν ἀπαλότητα, μὲ τόσην μεγαλοπρεπῆ ἐρημίαν, χωρὶς κροτάλισμα κουπιῶν, χωρὶς τὸ σύνηθες ἀνακάτωμα τῶν λεμβούχων μετὰ τῶν ἐπιβατῶν, ὥστε ἀντὶ νὰ διακόπτουν τὴν συνήθη ἡσυχίαν, μᾶλλον συντελοῦν εἰς ἐπίτασιν αὐτῆς. Τὰ βαποράκια, τὰ λεγόμενα τραμ καὶ ἐξυπηρετοῦντα θαυμασίως τὴν συγκοινωνίαν τῆς πόλεως, γλυστροῦν καὶ αὐτὰ ἐπάνω εἰς τὰ ἀσημένια νερά, ἥσυχα, μαλακά, ἀθόρυβα, χωρὶς συριγμοὺς ἀδιακρίτους, χωρὶς βογγητὰ ἀσθμαινουσῶν μηχανῶν, καὶ σταθμεύουν κάθε δύω λεπτὰ πότε εἰς τὴν μίαν καὶ πότε εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τῆς διώρυγος, βιαστικά, γρήγορα, τόσον, ὅσον τοὺς χρειάζεται, διὰ νὰ ἀφήσουν τοὺς διὰ κάθε σταθμὸν προωρισμένους ἐπιβάτας καὶ νὰ παραλάβουν νέους.

Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐσυνείθισαν νὰ ζοῦν μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν αὐτήν, διεπλάσθησαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν καιρὸν ἥρεμοι εἰς τὰς κινήσεις των, ἥσυχοι εἰς τὰ λόγια των, ἁπλοῖ εἰς τὰς ἐκφράσεις των. Εἰς τρόπον ὥστε καὶ ὅταν ἡ πλατεῖα μηρμυκιᾷ ἀπὸ κόσμον, καὶ ὅταν οἱ στενοὶ ἐσωτερικοὶ δρομίσκοι μὲ τὰς ἀτελειώτους γεφύρας των βρίθουν ἀπὸ ἀνθρώπους ἐργασίας καὶ κινήσεως, ἡ ἡσυχία εἶναι πάντοτε ἡ αὐτὴ καὶ τὴν πόλιν δὲν ταράσσει ἡ χυδαιότης τοῦ θορύβου καὶ τῶν κραυγῶν καὶ τῶν ὕβρεων καὶ βωμολοχιῶν τῶν συνήθων λαϊκῶν συγκεντρώσεων.

Παρέστην μίαν ἡμέραν εἰς τὴν στιγμὴν τῆς μετακομίσεως τῶν λαχανικῶν καὶ λοιπῶν τροφίμων τῆς ἀγορᾶς, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὸ μεταξὺ δύω μεγάλων ἀρχαιοτάτων παλατιῶν, εἰς μίαν καμπὴν τῆς μεγάλης διώρυγος. Γόνδολαι μεγάλαι ὡς καραβάκια, χωρὶς ὅμως ἱστούς, κάτι μεταξὺ μαούνας καὶ ἀρχαίου πλοίου, φέρονται συρόμεναι ἡ μία ὀπίσω τῆς ἄλλης ἀπὸ μικρὰν ἀτμοκίνητον φορτηγίδα. Μέσα τὰ λαχανικά, οἱ καρποί, αἱ σαλάται, χωρισμένα εἰς εἴδη, τοποθετημένα εἰς πελώρια ὕψη ἐν εἴδει μωσαϊκῶν, μετεφέροντο ἀπὸ ναυτόπαιδας εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ ἐτοποθετοῦντο εἰς τοὺς οἰκείους σιδηροῦς κλωβούς. Εἰς διάστημα μιᾶς ὥρας χωρὶς νὰ ἀνταλλαχθοῦν σχεδὸν δέκα λέξεις, ὑπὲρ τὰ εἴκοσι πλοιάρια ἐκενώθησαν, ἡ προκυμαία εἶχε πλυθῆ καὶ καθαρισθῆ καὶ ἡ ἀγορὰ στολισμένη παρουσίαζε μίαν εἰκόνα ὡραίαν, εὐπρεπῆ, γραφικήν, χωρὶς νὰ κάμνῃ καμμίαν παρατονίαν μὲ τὸ ὡραῖον περιβάλλον τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ πλουσίων οἰκοδομῶν.

Ἐδῶ ἡ ἀγορὰ ἐκεῖ τὸ παλάτι Murano.

Τὸ κατοπτρίζον τὴν χρυσοπελεκημένην ἀπὸ μωσαϊκὰ πρόσοψίν του εἰς τὸ Grand Canale. Παρακεῖ ἡ Ἀκαδημία τῶν Ὡραίων Τεχνῶν καὶ πρὸ καὶ ἔπειτα παλάτια ἀρχαῖα τεσσάρων καὶ πέντε αἰώνων καὶ παλάτια νεώτερα, κάθε ἓν μὲ ἴδιον ρυθμὸν καὶ ἰδίαν ἀρχιτεκτονικήν, καὶ ἐκκλησίαι, εἰς τὰς ὁποίας ὀργιᾷ τὸ μάρμαρον καὶ ξενοδοχεῖα κολοσσοί, καὶ κῆποι ἐπάνω εἰς ἐξώστας καὶ ἄνδηρα αἰωρούμενα ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην διώρυγα.

Εἴτε ἐπάνω εἰς τὴν διώρυγα, εἴτε εἰς τὰς ὀπίσω στενωπούς, παντοῦ ἡ ἰδία ποικιλία τῶν οἰκοδομῶν, παντοῦ τὸ ἤρεμον καὶ ἐπιβάλλον μεγαλεῖον μιᾶς ἀρχιτεκτονικῆς, ἡ ὁποία κάμνει νὰ φυτρόνουν ὡς φυτὰ ὑδρόβια, ριζωμένα καὶ θεμελιωμένα εἰς τὸ ἥσυχον νερὸν φανταστικὰ παλάτια νηρηΐδων καὶ νυμφῶν. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων τὸ βλέμμα ἀναπαύεται εἰς αὐτὰ καὶ ἀπολαμβάνει τὸ ὡραῖον αὐτὸ θέαμα, γίνονται comtemplatifs μᾶλλον, καὶ ἀπέκτησαν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου μίαν ἔκφρασιν ὀνειροπόλον, μίαν δύναμιν ἀντιλήψεως ζωῆς, συγκεντρωμένην ὅλην εἰς τὰ 'μάτια, ὅλην εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ὁράσεως.

Διὰ τοὺς ξένους, τοὺς εἰξεύροντας νὰ βλέπουν, ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀπόλαυσις εἶναι ἀρκετή, ὅπως εἶναι ἀναγκαία ἡ ἡσυχία καὶ ἡ σιγὴ διὰ τὴν μελέτην τῶν ὡραίων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι σκορπισμένα παντοῦ, εἴτε ἀνὰ τὰς πλατείας καὶ τοὺς δρόμους καὶ τὰς διώρυγας, εἴτε μέσα εἰς τὰ μουσεῖα καὶ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς 'Ακαδημίας καὶ τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ μέγαρα.

Διὰ νὰ πλήξῃ καὶ νοσταλγήσῃ τις εἰς τὴν Βενετίαν πρέπει νὰ εἶναι ἢ τυφλός, ἢ ἀνίκανος νὰ βλέπῃ καὶ ἀπολαμβάνῃ τὰ ὡραῖα πράγματα. Ἐν πρόγραμμα ἡμέρας, μοιρασμένον μεταξὺ ἀπολαύσεως καὶ μελέτης, εἴτε μιᾶς ὡραίας εἰκόνος τοῦ Τιντορέντου καὶ τοῦ Τισιανοῦ, εἴτε ἑνὸς γύρου εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ 'Αγίου Μάρκου, εἴτε ἑνὸς σταθμοῦ εἰς μίαν οἱανδήποτε ἐκκλησίαν καὶ ἑνὸς περιπάτου εἰς τοὺς δημοτικοὺς κήπους ἢ εἰς τὸ Lido, μία ἡμέρα τοιαύτη δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ ὡς πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν μὲ ὁλοκλήρους μῆνας ζωῆς τῶν ἄλλων πόλεων τῆς ὀχλοβοῆς καὶ τοῦ θορύβου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗΣ

«...Περὶ διαγωνισμοῦ τῆς Μαγειρικῆς, φρονῶ, ὅτι ἡ ἰδέα σας εἶνε ἐκτάκτως ὡραία, καὶ μάλιστα, ἐὰν δὲν ἤμην τόσον μακρὰν, εὐχαρίστως θὰ ἐλάμβανον μέρος. 'Αλλὰ κατ' ἐμὲ ἑκάστη τάξις ἔχει καὶ τὰς ἀπαιτήσεις της. Διατί νὰ καταδικάζωμεν καὶ τὰς πλουσίας Κυρίας καὶ Δ)δας εἰς τὴν ἀσφυκτικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς κουζίνας; διατί, ἀντὶ μὲ τὰς ὡραίας λευκὰς χεῖράς των νὰ κρατοῦν χαλινοὺς μεγαλοπρεποῦς ἵππου, νὰ τὰς ἔχουν αἱματωμένας ἀπὸ τὸ κρέας καὶ τσουγκρανισμένας ἀπὸ τὰ διάφορα λαχανικά.

Ἂς ἀφήσωμεν, ἀγαπητὴ Κυρία, αὐτὰς μὲν νὰ ἱππεύουν, τὰς δὲ ἀδικημένας τῆς τύχης νὰ μαγειρεύουν· ἂς μὴ ἀναγκάζωμεν καὶ τὰς πρώτας εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ὀρέξεως τῶν κυρίων μας, ἐνῷ ἐκεῖνοι πολὺ ὀλίγον μεριμνοῦν δι' ἡμᾶς.

Αὐτοὶ μανθάνουν μόνον πῶς νὰ κερδίζουν, ἡμεῖς ὅμως καὶ πῶς νὰ κερδίζωμεν καὶ πῶς νὰ μαγειρεύωμεν ὄχι δι' ἰδικήν μας εὐχαρίστησιν, ἀλλὰ δι' ἰδικήν των.

Ἡ ἰδέα σας εἰς ὅλας τὰς Κυρίας θὰ ἀρέσῃ καὶ πολλαὶ θὰ διαγωνισθοῦν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ πράξουν ἀπὸ καρδίας μὲ τὴν ἰδίαν εὐχαρίστησιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἱππεύουν.

Μεθ' ὑπολήψεως
Ζωὴ Δημητριάδου

Βάρνα

'Αξιότιμος Κυρία

Ἡ φαεινοτάτη καὶ πρακτικωτάτη ἰδέα σας τοῦ νὰ προτείνητε διαγωνισμὸν μαγειρικῆς, μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ μοὶ φανῇ παράδοξος κωμική, ἢ σχολαστική, μὲ κατενθουσίασε.

Λυποῦμαι ὅτι εἰς μίκν τόσον ὡραίαν περίστασιν δὲν εὑρίσκομαι εἰς 'Αθήνας, ὅπως καὶ αὐτοπροσώπως δυνηθῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. 'Εν τούτοις καὶ ἀπ' ἐδῶ ὅπου εὑρίσκομαι εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς κάθε τί, καὶ συντείνω, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἡ εὐφυεστάτη ἰδέα σας ἔχει ὡς βάσιν. 'Αποτανθῆτε ἐλευθέρως πρὸς ἐμέ, ἐστὲ δὲ βεβαία ὅτι θὰ μ' εὕρητε συμφωνοῦσαν καὶ τελείως ἀντιλαμβανομένην τὰς ἰδέας σας.

Μετὰ πάσης ὑπολήψεως
'Αλεξ. 'Αποστολίδου

Μονεμβασία

Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Εἰς τὰς 23 τοῦ παρελθόντος μηνός, ἤρχισε τὸ 'Ωδεῖόν μας τὴν νέαν χειμερινὴν περίοδον τῶν συναυλιῶν του μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν. Εἰς τὴν συναυλίαν αὐτὴν παρουσιάσθη ὁ συμπαθὴς νέος καθηγητὴς τοῦ κλειδοκυμβάλου κύριος L. Wassenhoven, ὁ ὁποῖος εἰς μὲν τὸ πρῶτον μέρος ἔπαιξε τὸ Consert -stüch τοῦ Weber μὲ συνοδείαν ὁλοκλήρου τῆς ὀρχήστρας, μὲ τέχνην καὶ αἴσθημα, ἡ ὁποία ἐνθουσίασε τὸ κοινὸν καὶ δι' ἐπανειλειμμένων χειροκροτημάτων ἔδειξε τὸν ἐνθουσιασμόν του, εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἔπαιξε μόνος μίαν Nocturne καὶ μία Ballade τοῦ Chopin τελείως.

Καὶ ἡ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Choisy ὀρχήστρα ἐξετέλεσε μὲ τὴν συνήθη ἀκρίβειαν, εἰς τὰς συναυλίας τοῦ 'Ωδείου, μίαν συμφωνίαν τοῦ Beethoven καὶ εἰς τὸ τέλος τὴν τόσον δυνατὴν καὶ ὡραίαν «Ouverture τοῦ Guillamne Tel».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Δα Α. Α. Μονεμβασίαν. Εὐχαριστῶ. Θὰ ληφθῇ ἀνάγκη σχηματισμοῦ τοπικῶν ἀντιπροσώπων, ὥστε εὐθὺς ὡς κανονισθοῦν αἱ λεπτομέρειαι θὰ ἐπωφεληθῶ τῆς εὐγενοῦς προθυμίας σας. — Καν Μπ. Χ Ὕδραν. Εἶχε φαίνεται συμβῇ λᾶθος εἰς τὴν διεκπεραίωσιν. 'Αποστέλλονται ἤδη. — Καν Α. Ι. Β. Μεσολόγγιον. 'Εστάλησαν. Καν Ι. Θ. Chibin-el-Kom. Ἔχετε δίκαιον. 'Εν τούτοις στέλλετέ την ἀπὸ 1ης. 7βρίου 1904. — 'Ανεμώνην Λευκάδα. Καίτοι πρὸ πολλοῦ σᾶς ἀπήντησα, δὲν ἔλαβα ὅμως τίποτε. — Καν Δ. Α. Κ. Κάῖρον 'Ελήφθη. Εὐχαριστίας. — Καν Ρ. Μ. Ζάκυνθον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Καν Μ. Σ. Ναύπλιον 'Ελάβετε δελτάριόν μου, δι' οὗ ἐγνώριζον ὑμῖν παραλαβὴν χρημάτων; καὶ πάλιν εὐχαριστίας. — Καν Π. Π. Πειραιᾶ. 'Αποστείλατε, παρακαλῶ, τὰς καθυστερουμένας συνδρομάς σας τοῦ 903 καὶ 904. — Κον 'Ηλ. Θ. Δ. Κασαμπᾶν. 'Επὶ τέλους εἶχε πληρώσει, πρὶν νὰ ληφθῇ ἡ τελευταία σας. — Καν Π. Α. Χαλκίδα. Εὐγενὴς ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐμενεῖς κρίσεις. 'Ενεγράφητε. Φύλλα ἀποστέλλονται τακτικῶς. — Καν Εὐ. Δ. Γ. Τυρλίδα. Συγγνώμην διὰ τὸ λᾶθος. Εὐθὺς ὡς εὐκαιρήσω θὰ σᾶς γράψω. Τὰ φύλλα ἀποστέλλονται. Θὰ δεχθῶ εὐχαρίστως περιγραφὰς ἠθῶν καὶ ἐθίμων. — Καν Φ. Γ. Πύργον. 'Επιστολή σας μετὰ ἡρ. 25 ἐλήφθη. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας — Δα Ε.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΡΑΒΒΙ

Τὸ ἐπερχόμενον ἄλλως τε τῆς νυκτὸς σκότος ἔκαμνε νὰ φαίνεται τὸ δρᾶμα τῆς φύσεως ἔτι φρικωδέστερον.

Ἐν πλοιάριον, μίαν ἀπὸ τὰς λέμβους σας, ἠκούσθη μία φωνή, ἡ τοῦ Λαζάρου, λέγουσα· ποῖος ἐνοικιάζει τὸ πλοιάριόν του; ἀδρὰ πληρωμή.

Οἱ ἀκούσαντες ἐκίνουν μόνον τὴν κεφαλήν, χωρὶς ν' ἀπαντήσουν. 'Ο Λάζαρος ὁρμᾷ εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην τοῦ στοιχείου μανίαν, ἀπλώνει τὴν χεῖρα καὶ λαμβάνει τὸ πρῶτον πλοιάριον, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ φθάσῃ. Μία δωδεκὰς τουλάχιστον χειρῶν ἠπλώθησαν ἐπίσης καὶ τοῦ ἥρπασαν τὸ σχοινίον. Μὲ τοιαύτην τρικυμίαν, θέλεις νὰ ἐκτεθῇς εἰς τὴν θάλασσαν; Ἐκτὸς ἂν ἦσαι...κάποιος παραβάτης τοῦ νόμου καὶ θέλῃς ν' αὐτοκτονήσῃς· ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σὲ βοηθήσωμεν ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τοῦ εἶπεν εἷς λευκοπώγων γέρων ἁλιεύς, μὲ πολλὴν δριμύτητα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθη μία φωνὴ ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους: Ἐν πλοιάριον! Ἐν πλοιάριον! δέκα, εἴκοσι, πενῆντα τάλαντα εἰς τὸν τολμηρὸν ἁλιέα, ὅστις θ' ἀναλάβῃ νὰ ὑπάγῃ μὲ τοὺς κωπηλάτας του.

Ἦτο ὁ ἀρχιερεὺς Ἄνναις ὁ φωνάζων· ἀλλ' οὐδεὶς ἐδέχθη τὴν πρότασιν.

Εἰς Ῥωμαῖος ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ τῆς προκυμαίας, ψυχρὸς θεατής, βλέπων τὰ πάντα, εἶπεν, ἄκουσας τὸν ἀρχιερέα, πρὸς τὸν πλησίον του: 'Αναμφιβόλως γυναῖκες τοῦ γυναικωνίτου εὑρίσκονται εἰς τὴν θάλασσαν.

'Ο Λάζαρος ἔσπευσε πρὸς τὸν Ἄνναν καὶ μὲ ἕνα χείμαρρον λέξεων εἶχε προίπῃ ὁ γέρων ἁλιεύς.

'Ο Λάζαρος δὲν χαίρει τὸ (ἄρρος. Ἐξακολουθεῖ τὸ-ε τὸν δρόμοντο πεζὸς κατὰ μῆκος τῆς ὀκτῆς, καὶ ἔπου δὲν ἦτο ὁμαλή, ἐδέησε ν' ἀναβοκαταβαίνῃ βράχους ἢ κοιλώματα. Δὲν ἤξευρε ποῦ ἐπήγαινεν ἐγνώριζεν ὅμως καλῶς τὸν λόγον τῆς πορείας του, εὑρίσκετο εἰς τὴν ψυχικὴν ἐκείνην κατάστασιν, ἥτις εἶνε μεταξὺ ἀπελπιστικῆς ἀποφάσεως θανάτου ἢ ἐ πιτυχίος. Ἐξερράγη τέλος καὶ ἡ καταιγίς. 'Αλλ ἀδιάφορον. 'Εμπρός! Ἡ εἰς τὴν ζωὴν ἢ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης μετ' ἐκείνης. Δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβηθῇ τίποτε. Τὸ τέλος δὲν ἦτο μακράν. Δὲν τὸν ἐφόβιζεν κἂν πλέον ἡ μανία τῶν στοιχείων. Ἦτο ἡ εἰκὼν τῆς ψυχῆς του ἐξωτερικευμένη. Ἂν δὲν εἶχον φθάσει τὸ ἀπέναντι μέρος ὅπως εἶχε διατάξει ἡ Ζαχάρα, θὰ ἔβλεπε βέβαια τὸ πλοιάριον ἐρριμμένον εἰς τὴν παραλίαν, τὴν ὁποίαν ἔτρεχε.

Εἶχε περιπατήσει ἀρκετά, ὅτε τοῦ ἐφάνη εἰς τὸ σκότος ὅτι κάτι διέκρινε νὰ παλαίῃ μὲ τὰ κύματα. Ἦσαν συντρίμματα πλοίου; ἦσαν ἄνθρωποι; — Ζαχάρα!! Ζαχάρα!! Εἶπε συγκεντρῶν ὅλας τὰς δυνάμεις του εἰς τὴν φωνήν. Ὦ ἀπελπισία! Ὦ ἀγωνία! Ὦ φρίκη! Ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν προσπαθῶν διὰ κολυμβήματος νὰ φθάσῃ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τεράστιοι λόφοι νεροῦ τὸν ἔρριψαν ἐπὶ ἑνὸς βράχου ἀναίσθητον. Ὅταν συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν, ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου ἦτο μετριασμένη καὶ ὁ οὐρανὸς φωτεινότερος, ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης ἐξηκολούθει ὅμως εἰσέτι.

Καταβεβλημένος, ἀπελπις, μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ κινηθῇ σχεδόν, ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο. Ἡ ἀπό τινος μετὰ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως πάλη, καὶ ἡ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐν αὐτῷ ἠθικὴ τοιαύτη, ἡ ἐρημία του εἰς τὸ σκότος τῆς μαύρης νυκτός, μακρὰν τῶν προσφιλῶν ου καὶ ἔρμαιον τῶν ἀνέρων, ἡ ἀγνοιά του περὶ τοῦ ἂν τὸ ὄν τὸ ὁποῖον ἐλάτρευεν ὑπῆρχεν ἀκόμη εἰς τὴν ζωὴν, τὸν ἔκαμαν ἐν ὑστάτῃ ἀπογνώσει νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῷ εἰς βαρὺς παρατεταμμένος στεναγμὸς ἔφυγεν ἀπὸ τὰ στήθη του.

Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα εἰς τὸν ὁρίζοντα, προσπαθῶν νὰ ἐγερθῇ, ὅπως ἴδῃ ποῦ ἦτο καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ· καὶ τότε ἀκούει τι ὡς βροντήν· μίαν φωνήν, διατάσσουσαν τὴν θάλασσαν νὰ πούσῃ, καί τι θαυμάσιον, φωτοβόλον, νὰ διαγράφεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς, γαληνιαίας πλέον.

Ὀλίγον μακρὰν αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς παραλίας μέχρι τοῦ σημείου ὅπου ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο φωτεινότερος, ἐσχημάτιζαν τὰ κύματα μίαν ταινίαν ἀφρώδη καὶ ἐπ' αὐτῆς διέκρινέ τι ὡς ἄνθρωπον νὰ περιπατῇ. Οὗτος ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του ἕν ἀνθρώπινον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς νεκρόν, μὴ κινούμενον οὐδαμῶς· ἔφερε τὸ πλάσμα τοῦτο μέχρι τῆς παραλίας καὶ τὸ ἀφῆκεν ἐκεῖ.

'Ο Λάζαρος ἔμενεν ἄναυδος· ἦτο ἀδύνατον νὰ προφέρῃ λέξιν· ἠσθάνετο τὴν καρδίαν του νὰ κτυπᾷ, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ διαρραγῇ· ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ μόνον, καὶ τότε διανοίγονται οἱ ὀφθαλμοί του καὶ ἀναγνωρίζει τὸν Ναζωραῖον, ὅστις ἐκράτει τὴν Ζαχάραν. Πρὶν ἀρθρώσῃ λέξιν, ὁ μὲν ἔγεινεν ἄφαντος, ἡ δὲ ἔμενεν ἐπὶ τῆς παραλίας, ὡς τὴν εἶχεν ἐναποθέσει χωρὶς νὰ ἐγερθῇ ποσῶς.

Μετὰ τὴν διάσωσιν.

'Ο ἄνεμος εἶχε κοπάσει καὶ τὰ κύματα ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν τὴν κανονικὴν αὐτῶν πορείαν, ὡς ἐν πλήρει νηνεμίᾳ. Τὰ καλύψαντα τὴν σελήνην νέφη εἶχον διασκεδασθῇ, καὶ αὕτη ἐφάνη φωτίζουσα, ὡς καὶ τάστρα μὲ τὸ παρηγορητικὸν αὐτῶν φῶς, τὸν πρό τινων ὡρῶν εἰς θόρυβον καὶ σάλον καὶ φόβον κολάσεως μεταβληθέντα τόπον.

τοῦ προσέφερε τὰς ἐκδουλεύσεις του, τὴν ζωήν του, τὴν ψυχήν του, ἤρκει μόνον νὰ σώσῃ τὴν Ζαχάραν.

— Προσπάθησε νὰ πείσῃς αὐτοὺς τοὺς ἀνάνδρους νὰ μᾶς δώσουν πλοῖον, εἶπε· πηγαίνω ἐγὼ μόνος, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Ζαχάρας, καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ τῶν πατέρων μας, τὴν σώζω.

Τοιαύτη πρότασις ἐκ μέρους τοῦ Λαζάρου ἄλλοτε ἤθελε κάμει τὸν Ἄνναν ἔξω φρενῶν, ἀλλ' εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ φόβου του ἔτεινε τὴν χεῖρα ἀντὶ ἀπαντήσεως, καὶ ρίπτων εἰς τὸ πρόσωπον ἑνὸς ἁλιέως μίαν παλάμην χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, τοῦ ἥρπασε τὸ σχοινίον τοῦ πλοιαρίου, τὸ ὁποῖον ἐκράτει. 'Ο Λάζαρος ἐρρίφθη, ἐγλύστρισε μᾶλλον εἰς αὐτό.

'Ο Ἄνναις τοῦ λέγει:

— 'Αλλ' ἠξεύρεις νὰ κυβερνήσῃς πλοιάριον; ἠξεύρεις νὰ κωπηλατῇς;

— Ὄχι καλά, εἶπεν ὁ Λάζαρος· ἀλλὰ δὲν βλάπτει, θὰ ὑπάγω.

Στρέφεται τότε ὁ ἀρχιερεὺς πρὸς τοὺς δούλους του, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο πέριξ αὐτοῦ καὶ λέγει· ἐμπρὸς ἐσεῖς! Κωπηλατεῖτε μόνον! καὶ ἢ νὰ φέρητε τὴν Κυρίαν σας σώαν, ἢ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ πλέον κανεὶς ἀπὸ σᾶς. Τοῦτο εἶπε καὶ ἔρυγεν ἀμέσως διὰ τὸ μέγαρόν του.

Εἰς τὸ μέγαρον ἡ σκηνὴ ἦτο ἐπίσης φοβερά. Ἡ μήτηρ ὠδύρετο διὰ τὴν θυγατέρα της· τὴν ἔκλαιεν ἤδη νεκράν. Δὲν ἤλπιζεν, οὔτε παρεδέχετο ὅτι θὰ τὴν φέρουν σώαν.

— Ὦ φρίκη! Αὐτὸ λοιπὸν ἦτο τὸ τέλος τῆς λατρευτῆς Ζαχάρας, τὸ ὁποῖον εἶχε μαντεύσει μία Χαλδαία εἰς τὴν γέννησίν της, λέγουσα: «Τὸ μέλλον τῆς θυγατρός σου εἶνε ὅλως ἔκτακτον, ὄχι τι ἐκ τῶν συνήθων· θὰ ἀπέλθῃ εἰς ἕν μέγα φῶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἐσὺ δὲν θὰ ἠμπορέσῃς νὰ λάβῃς μέρος.» Τὸ μέγα φῶς ἦτο λοιπὸν ἡ θάλασσα τῆς Τιβεριάδος!

'Ο Λάζαρος δὲ μὲ τοὺς δούλους τοῦ ἀρχιερέως εἰς τὸ πλοιάριον ἐπήγαινε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς Ζαχάρας. 'Αλλὰ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ λάβουν τὸν κόπον αὐτόν. Τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ὡμοίαζαν πλέον βουνὰ μὲ κορυφὰς ὀξείας, ἔρριψαν καὶ πλοιάριον καὶ κώπας καὶ κωπηλάτας εἰς τὴν παραλίαν, μὲ τὴν πρώτην αὐτῶν δοκιμήν, ὅπως τὸ

Σπ. Πάτρας. Θερμὰς εὐχαριστίας. Νέα ἐνεγράφη. Ἐλήφθη. Φύλλα ἀποστέλλονται. — Ἡ κ. Κ. Σ. Σπ. ἔχει ἔντυπον ταινίαν. Πῶς λοιπὸν δὲν λαμβάνει φύλλον; Μήπως ὑπάρχει καὶ ἄλλη φέρουσα τὸ ἴδιον ὄνομα; Καν Θ. Μ. Πειραιᾶ. Καὶ ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα ἀνὰ τρεῖς δρ. ὁ τόμος, παραλαμβανόμενος εἰς τὸ γραφεῖόν μας. — Καν Σμ. Ἀγγ. Χατζῆ Βουφρᾶδες. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Θερμὰς εὐχαριστίας. — Καν Ε. Κ. Μ. Κεφαλληνίαν. Ἀποστέλλονται. — Καν Ζ. Δ. Βάρναν. Καλὴ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ δι' εὐμενεῖς κρίσεις. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Συνδρομαί ἐλήφθησαν. — Καν Μ. Τ. Κέρκυραν. Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστίας. — Κον Σπ. Δ. Τεργέστην. Οὐδὲν νεώτερον μέχρι τοῦδε. — Καν Μ. Β. Ζαγαζίκ. Στερούμεθα πρὸ πολλοῦ εἰδήσεών σας. — Καν Θ. Μ. Διβόρνον. Χειραφετημένη καὶ Μάγισσα ἐστάλη. Τρεῖς δρ. παραλαμβανόμενα εἰς τὸ γραφεῖόν μας. — Καν Θ. Σ. Κισσόν. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστίας. — Καν Λ. Σ. Β. Κέρκυραν. Εὐχαριστῶ δι' εὐμενεῖς κρίσεις. Ἐλήφθη. ἐνεγράφητε.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Μπεκάτσες σαλμί. Μαδᾶτε μπεκάτσες καὶ χωρὶς νὰ ἀφαιρέσητε τίποτε ἀπὸ τὸ σῶμά των, ἀλλ' οὔτε νὰ τὰς σχίσετε, τὰς δένετε μὲ δύο κομμάτια λαρδὶ εἰς τὸ στῆθος καὶ τὰς κοκκινίζετε καλὰ μὲ βούτυρον. Ἔπειτα τὰς σβύνετε μὲ κρασὶ ἄσπρο καὶ τὰς ἀφίνετε νὰ σιγοψήνωνται προσθέτουσαι καὶ μίαν κουταλιὰν σάλτσαν, τὴν ὁποίαν κατασκευάζετε ὡς κάτωθι καὶ μεταχειρίζεσθε εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς σάλτσας Ὅταν εἶναι σχεδὸν ἕτοιμοι, τότε κόπτετε τὰς μπεκάτσας, ὅπως κόπτωμεν τὰ πουλιὰ διὰ τὸ σερβίρισμα, καὶ χωρίζετε ὅλα των τὰ ἐντόσθια ἰδιαιτέρως, κοιλιά, σκοτάκια, ἔντερα κ. λ. Ἀπὸ αὐτὰ δὲν πετᾶτε ὡς ἄχρηστα, παρὰ μόνον τὸν οἰσοφάγον, δηλ. τὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ στομάχου σωλῆνα. Τὰ ἄλλα ὅλα συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν ἀκαθαρσιῶν των τὰ κοπανίζετε μέσα εἰς γουδί, προσθέτουσα καὶ μίαν—δύο κουταλὲς ἀπὸ τὴν κάτωθι σάλτσαν καὶ τὸ ἀνάλογον ἁλατοπίπερον, μέχρις οὗ γίνουν μία πυκνή ἀλοιφή. Τὰ περνᾶτε ἀπὸ σίταν τῆς κουζίνας, τὰ ζεσταίνετε μὲ σάλτσαν, ἔχετε κόψει καὶ ψήσει φέτες φραντζόλας μὲ βούτυρον, ἐπ' αὐτῶν στρώνετε τὴν σάλτσαν σας. Ζεσταίνετε τότε καλὰ τῆς μπεκάτσες καὶ ἢ τοποθετῆτε κάθε των κομμάτι ἐπάνω εἰς μίαν φέταν ψωμί, ἢ κατασκευάζετε ἓν πουρὲ ἀπὸ πατάτες ἢ ἀπὸ κάστανο τοποθετῆτε ἐπάνω τῆς μπεκάτσες, ἐπαναφέρουσαι κάθε κομμάτι εἰς τὴν θέσιν του, ὥστε νὰ φαίνωνται ὡς ὁλόκληροι, καὶ γαρνίρετε γύρω γύρω μὲ τῆς φέτες. Τὸ ὅλον ποτίζετε μὲ τὴν σάλτσαν εἰς τὴν ὁποίαν ἐψήθησαν ἡ μπεκάτσες.

Σάλτσα δι' ὅλα τὰ φαγητά. Μετρᾶτε δέκα κουταλιὲς καλὲς ἀπὸ φαρίναν Τεργέστης καὶ ἓξ κουταλιὲς βούτυρο, καβουρντίζετε τὴν φαρίναν σας εἰς τὸ βούτυρο αὐτὸ καὶ ἔπειτα ἀφήνετε νὰ σιγοψήνετε ἐπὶ 4 – 5 ὥρας, προσθέτουσα καὶ ὀλίγον δυνατὸ ζουμὶ κρέατος. Ἡ σάλτσα αὐτὴ γίνεται σχεδὸν μαύρη καὶ ἀρκετὰ πυκνή Τὴν βάζετε εἰς βαζάκι καὶ τὴν μεταχειρίζεσθε διὰ ψύσιμον ψητῶν, πουλερικῶν καὶ γιαχνιστῶν κρεάτων. Διατηρεῖται τὸν χειμῶνα ἀπὸ 10 —12 ἡμέρας.

(Ἀπὸ τὸ μάθημα τῆς Τρίτης τῆς ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).

Τὰ Πρῶτα Βήματα. — Εἰς τὴν σειρὰν τῆς «Παιδικῆς Βιβλιοθήκης» τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων, ἐξεδόθη, μετὰ τὰ «Παραμύθια τοῦ Ἄνδερσεν» καὶ τὸν «Γῦρον τῆς Οἰκίας», τρίτον βιβλίον: «Τὰ Πρῶτα Βήματα» τοῦ κ. Πολέμη. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀποτελοῦν κομψότατον τόμον εἰκονογραφημένον, περιέχει 53 ὅλως νέα ποιήματα, προωρισμένα πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἀπαγγελίαν δι' οἰκογενείας καὶ σχολεῖα. Πωλεῖται χαρτόδετον δρ. 1,50 καὶ χρυσόδετον δρ. 2,50, εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου. 42 Ὁδ. Ἀκαδημίας, καὶ εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, ὁδὸς Πανεπιστημίου 26, πωλοῦνται διάφορα καλλιτεχνικὰ ἀντικείμενα κατάλληλα διὰ δῶρα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἑορτῶν. Ἐπίσης γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι διαφόρων ἀντικειμένων καλλιτεχνικῶν καὶ σχεδιάζονται εἴτε ἐπὶ ὑφάσματος, εἴτε ἐπὶ δέρματος ἢ κρυστάλλου διάφορα σχέδια καλλιτεχνικὰ εἰς τιμὰς μετρίας.

Τὰ τμήματα ραπτικῆς, καπέλλων καὶ ἀσπρορρούχων δέχονται πάντοτε παραγγελίας, ὑπάρχει δὲ καὶ μικρὰ συλλογὴ ἑτοίμων παιδικῶν ἀσπρορρούχων, μαντυλακίων κ.λ. πρὸς πώλησιν.

Ἡ γνωστὴ πλέον καταστᾶσα διὰ τὰς ἐπανειλειμμένας γυναικολογικὰς ἐπιτυχίας της, γυναικολόγος καὶ μαιευτὴρ ἰατρὸς κ. Ἀνθὴ Βασιλειάδου μετώκησεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Διδότου εἰς τὴν ὁδὸν Μαυρομιχάλη ἀρ. 44.

ΚΥΡΙΑ ὑπερόχου μορφώσεως καὶ ἀναπτύξεως, δυναμένη ὄχι μόνον γράμματα νὰ διδάξῃ, ἀλλὰ καὶ τὴν παιδικὴν ψυχὴν νὰ διαπλάσῃ καὶ τὸ ἦθος αὐτῆς νὰ ρυθμίσῃ σύμφωνα μὲ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς ζωῆς, ζητεῖ ἰδιαίτερα μαθήματα. Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» θὰ εἶναι εὐτυχὴς νὰ παράσχῃ πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς ἀνεκτιμήτου κυρίας, ἧς ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίζῃ τὰς σπανίας ἀρετὰς καὶ τὰ μεγάλα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα.

ΚΥΡΙΑ Ἑλληνίς, ἀριστοῦχος τοῦ Ἀρσακείου, τελεία πεπειραμένη παιδαγωγός, δυναμένη νὰ ἀναλάβῃ τὴν διδασκαλίαν καὶ τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς γλώσσης, ὡς καὶ πιάνου, ζητεῖ θέσιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἰς καλὴν καὶ ἀνεπτυγμένην οἰκογένειαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΚΥΡΙΑ Ἑλληνὶς πτυχιοῦχος, ἄριστα κατηρτισμένη ὄχι πολὺ νέα, ἐπιθυμεῖ νὰ συνοδεύῃ εἰς περίπατον δεσποινίδας ἢ καὶ παιδιὰ κατὰ τὰς προμεσημβρινὰς ὥρας, παρεχομένου αὐτῇ τοῦ προγεύματος. Συνιστᾶται θερμότατα καὶ παρ' ἡμῖν.

ΣΑΙΞΣΠΕΙΡ

Ρωμαῖος καὶ Ἰουλία, Ἀμλὲτ, Ὀθέλλος, Βασιλεὺς Λὴρ, Μακβεθ.

Κατ' ἔμμετρον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασιν

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Μετὰ προλόγου καὶ ἑρμηνευτικῶν συμειώσεων

Αἱ μεταφράσεις αὗται τῶν πέντε τούτων τραγωδιῶν τοῦ μεγάλου ἄγγλου δραματουργοῦ θέλουσι δημοσιευθῆ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ Μαρασλῆ εἰς πέντε μηνιαῖα τεύχη, τιμώμενα ἕκαστον ἀντὶ τριῶν δραχμῶν (ἢ φράγκων τριῶν διὰ τὴν ἀλλοδαπήν).

Συνδρομαὶ εἰς τὰ πέντε τεύχη ὁμοῦ εἰσὶ δεκταὶ ἀντὶ δραχμῶν δέκα (ἢ φράγκων δέκα ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς).

Εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Σόλωνος ἀριθ. 65 σπουδαστήριόν της ἔκαμεν ἐναρξιν τῶν παραδόσεών της ἀπὸ τῆς 15 π. μ. Σεπτεμβρίου ἡ καθηγήτρια τῆς ὀργανικῆς καὶ φωνητικῆς μουσικῆς θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς κ. ΚΑΪΤΗ ΛΕΦΑΚΗ.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦν.